

Udgives af *Barnebladet* for mig! *Maaned. 10. 13-16.*

DRITZBERG - KÖBEN. "ST. LOUIS"

No 4 }

April 1881.

{ 7. Hærg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Stenene talq.

Luc. 19, 40.

(Af F. Paulli.)

Fulgt af Disciplene og Folkets Hær
 Dg hist af Mængdens: "Væ i det høie!"
 Kom Verdens Frelser Kongestaden nær,
 Hvor Templet lyste med de hvide Fløie.
 Men Fienderne, der saa hint Følgehav,
 Forbød det Raab, som fylbte Bjerg og Dale;
 Da spæred' Jesus: "Derfom disse tang,
 Da skulde Stenene faa Røst og tale."

Dg Tiden kom, som Herren havde sagt;
 Jerusalem laa folketomt og ene,
 Den stolte By var knust af Fiendemagt,
 — Da talte Stadens sammensjældne Stene.
 De talte om en Pagt, som nu var brudt,
 Om Seirens Haab, der sluffedes af Sorgen,
 Dg om et fredløst Folk, som blev forskudt,
 Fordi det valgte Barrabas hin Morgen.

Dg Tiden kom, da Stenene, der stod
 Som Mur om Romersfollets Fegterscene,
 Blev farvet af de Kristnes Martyrblod,
 Dg derfor tale disse tause Stene.
 Om Helte tale de, som Alt ledvang
 Med Herrens Bøn og Korsets Tegnet til Vaaben,
 Som gik i Døden under Salmefang,
 Dg som, naar Diet brast, saa Himlen aaben.

Dg Stenen taler nu paa hver en Grav
 Om Ham, der seirrig fleg af Skyggetelt.
 Den tynger ikke mer, thi Paassen gav
 Sit Heilidsbud: "Se, Stenen er fravæltet!"
 Den taler om, at den, hvem Gud har kaldt,
 Har Veit til Morgnen gennem Matten fundet,
 At den, der kæmpede og tablet Alt,
 Men ikke tablet Gud, har Alling vundet.

Den uventede Gæst.

(Efter G. S. v. Schubert)

Den, som paa en Reise gjennem Frankrig kommer til Byen Lyon og ser sig om i den og dens Omegn, kan vel sige: "Jeg har været i en skjon By, hvis Lige der ikke findes mange af." Den er en By, hvori man kan leve godt og glad; den ligger paa alle Kanter som i en rig Have og udmærker sig ved Beboernes Flid og Velstand. Den Fremmede, som kommer til Lyon, kan her finde Alt, hvori baade hans Dine og Hjerte kunne have sin Lyft. Er han en Ven af den majestætisk storartede Natur, eller har han Behag i Bingsaardenes og Havernes Rigdom og Ynde, der høve sig op fra den grønnende Dalbund, — hvor kan han finde et skjønnere Hvilepunkt for sine Dine end paa Fourbier-Bjerget ved Lyon ved Siden af Levingerne af den fordums saa herlige, gamle Romerstad, den berømte Stammøder til den nærværende Stad! Thi der i Osten viser sig Herfkeren blandt alle Schweiz's Bjerge, det høie Mont Blanc, i den stedsbevarende Snees blendende hvide Klædebon. Ved Siden deraf atter andre af de anseeligste Toppe, foran hvilke et deiligt Bjermland og skjøne og rige Høie og Sletter udbrede sig. Fra Nord kommer mange Sidedale, som forene sig til den herlige Hoveddal, hvori Floderne Rhone og Saone have sit fælles Løb, ved hvis Bredder saa den sydlige Naturs hele Fylde udbreder sig for Ens Dine.

Saa hjemligt tiltrækkende og skjønt ser det ud i og omkring Lyon, naar Fred og borgerlig Endrægtighed, Orden og guddommelig Tugt raade i Byen. Men saaledes saa det ikke ud der om Høsten og ved Vinterens Begyndelse i Aaret 1793. Dengang var ikke Byen en Bøllig for arbejdsomme, fredelige Borgere, men et Samlingssted for Mordere og Røvere. Revolutionen i Landet havde vendt op og ned paa Alt: dødsfældige Forbrydere vare blevne Dommere over de Ubergtede og borgerlig Retfærdige, en dyrisk Usædelighed var bleven til offentlig Sædvane. Istedetfor glade Njørende og Nidende saa man Rfærvær, belæssede med de voldeligen Fordømte, der fortas til Bloddømmen, eller Skarer af saadanne Slagtofre, der

tilføds droge ud for i Massevis at nedskydes og sønderflænges foran Kanonerens Munding. Endog Kirkerne vare ikke længere Hvilesteder; istedetfor de Bedende huserede her paa Altrenes Levninger den drukne, larmende Hob af Røvere og Mordere med de røde Hætter. Forgjæves saa man sig om efter Naade og Barmhjerlighed, Freden var vejet fra Kirkerne, fra Dørrighedens Retshus, fra Borgernes Hjem.

Desværre gjaldt dette ogsaa om et Hus, som vel ikke hørte til de anseeligste, men hvori dog indtil for faa Aar siden et høiere Maal af Fred og Glæde, end der i Regelen findes i de skjøne Palladser, havde raadet. Huset tilhørte David Clement, en Retslærd, der indtil Revolutionen gjorde en Ende paa al bestaaende Orden i hans Fædreneftad, havde indtaget en Underpræsfefts Stilling. Clement var i sine fromme Forældres Hus voret op i kristelig Tugt og Kærdom. Allerede som Yngling udmærket ved Gaver og Kundskaber som ved en besfeben, sædelig Opførsel havde han erhvervet sig Agtelse hos de mest indflydelsesrige Mænd i Lyon. Desuden var endnu en Lykke bleven ham tilføls, som opveiede ethvert andet Gode i det ydre Liv: han havde ikke forgjæves anholdt om en Piges Haand og Hjerte, som foruden de Fortrin, som Verden agter høit, en adelig Herkomst's Rigdom og Værd, fremsfor Alt bragte til hans Hus den skjulte, kostelige Perle af sand Kristentro, af uroffelig Hjertens Tillid og Fortroftning til Gud. Hun var bleven opdraget langt borte fra den fornemme Verdens blendende Glæds i Landlivets Stilhed, nærmest under sin Moders Baretagt og Vedelse. Og denne Moder var efter sin Mands tidlige Død en af hine rette Enker, der have sat sit Haab til Gud og blive ved i Bøn og Paakaldelse Dag og Nat.

Clement var som Retsforstander kommen i Huset til denne troe Moder i Israelf, der, selv en Trøster og Pleierfke for alle Fattige, Nødlidende og Bedrøvede, nu stod i Fare for ogsaa at blive blandt de Fattiges og Nødlidendes Tal. Thi det var allerede nær ved, at hun formedelst en uretfærdig Proces skulde miste al sin og sit eneste Barns Eiendom. Clement angreb med driftig og duellig Haand den mægtige og høitstaende Modstander, ikke bange for

at trænge ind i og afdække den Løgnens og Bedrageriets Bæd, som havde ickledt sig Nettens Skin, og gjorde dette saa fuldstændigt, at den forsvarsløse Enkes Ret klart blev lagt for Dagen og fuldkommen anerkjendt af den øverste Ret i Hovedstaden. At ved denne Leilighed under hans gjentagne Besøg og ofte længere Ophold i Enkens Hus en Tilboielighed fremspirede mellem ham og den dengang 18 Aar gamle Datter, og at Moderen rolig, ja endog med stille Glæde, saa denne udvilde sig, maa ikke undre os. Thi denne sjeldne Frue agtede mere paa den indre Stand, som den aandelige Fødsel ved Troen giver et Menneskehjerte, end paa den ydre Stand ved den legemlige Fødsel. Og hver den, som saa David Clement ogsaa som Dving, maatte føle sig mægtig tiltrukket ved den Troesfrimodighed, ved den Kjærligheds og Ydmyghedens Magt, ved den salige Fred, hvorom enhver Mine paa det ærværdige skønne Ansigt som ethvert af hans Ord vidnede. Han var et af disse Mennesker, hos hvem man, ogsaa naar man er alene med dem, altid føler, at endnu en tredie høiere og høieste Ven er tilstede.

Men saaledes, som man saa ham som Dving i den Tid, da hans aandelige Bæst var fuldbendt, og saaledes, som han viste sig i sin Ungdomsalder som en ivrig Begynder i Troens Liv, fremkaldt ved en tro kristelig Opdragelse, saaledes var han ikke i hele sit Liv. Thi der kom en Tid for ham, da han stod i Fare for at blive for steds oprevet fra den Grund, hvorpaa hans indre, ja selv hans ydre Livs Lykke og Fred hvilede.

De første Aar af sit lykkelige Ægteskab havde Clement tilbragt med sin elskede Hustru og hendes troe Moder, der med Datteren var kommen i hans Hus, i usorstyret Fred, og han havde i al sin Gjerning og Vandel bevaret en god Samvittighed for Gud og Mennesker. Ogsaa i Begyndelsen af den frygtelige Revolution var han bleven ren og fri for enhver Deltagelse i sit Folks store Synd, om han end som en ivrig, hidtil ofte forfulgt Forsvarer af sine Troesbrøders Rettigheder, idet baade han og hans Kones Familie vare Protestanter, ikke var ligegyldig ligeoverfor det Skin af Tolerance, som den nye Tingenes Ordren syntes at søve med sig.

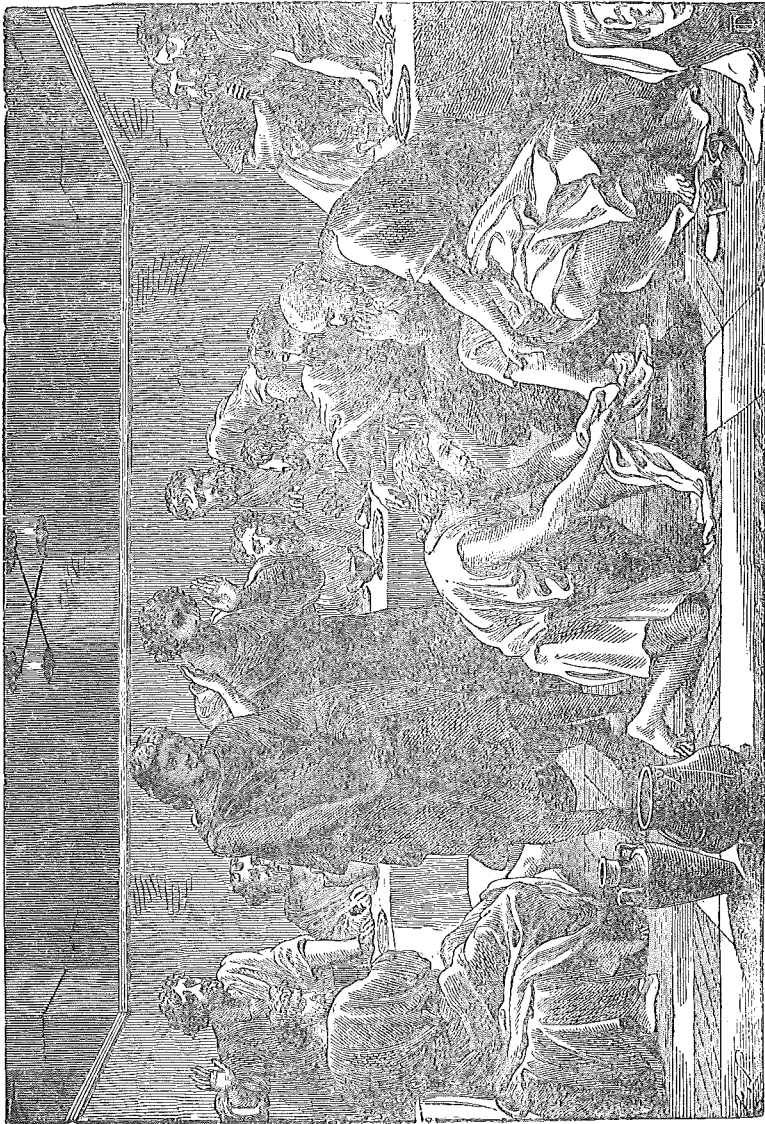
Da kaldte en Embedsforretning ham til Paris. Vi vide ikke, og det har ogsaa været ubegribeligt for Alle, som tidligere kjendte Clement, hvilke kraftige Vildfarelser det var, som saaledes forblindede og henrev denne Mand, at han i kort Tid fra en Ven og Forsvarer af den gamle guddommelige og menneskelige Ordren først blev en ligegyldig Jagttager af de mægtige Kampe og tilsidt en Fiende og Modstander af hin Ordren. Allerede dengang, da han efter 6 Aaaneders Ophold i Hovedstaden vendte tilbage til Sine, bemærkede disse med Smerte en stor Forandring, som var foregaaet i hans hele Væsen. Den tidligere saa venlige, meddelsomme og kjærlige Mand viste sig nu indesluttet og fald; en sorgelig Forstemthed og en Hestighed, som forhen havde været aldeles fremmed for ham, henrev ham, som den onde Mand, der kom over Kong Saul, til Ytringer, som saarede hans Hustru og hendes af Svagelighed nedboiede Moder dybere, end hin usalige Konges Rastespyd vilde have gjort. Husets Fred var forstyrret; thi Familiens Hoved havde sønderrevet Fredens Vaand med sin Gud; han syntes endog undertiden i sine onde Stunder fra en tro Tilbeder at være bleven en Foragter og Spottes af Religionen.

Den fromme Moder fik kun en kort Tid se den Jammer, som var kommet over hendes Datter og Familien. Hun døde kort efter denne Svigersønnens aandelige Glendighed, som havde smæret hende dybere end nogen legemlig Sygdom til Døden. Clement syntes dybt greben ved den døende Moders sidste Ord til ham og ved hendes Død; hans troe Hustru fattede nyt Haab. Men dette Haab var forfængeligt. Den store Hjertekjender alene ved, hvordan det gik til, at Clement nogle Uger efter Moderens Død var syv Gange værre end nogenstunde tilforn. Han nedsaak pludselig i en anden Levevis end tidligere; istedetfor hjemme hos Sine tilbragte han nu Aftenerne, ja længere Tider om Dagen, i Selskaber, hvor man, som han jagde, opmuntrede sig ved et Glas Vin og glemte Sorgen. Og dog forsvandt herunder mere og mere ethvert Spor af Glæde og Tilfredshed fra hans Sjæl. Hans Hustrus stille Taarer gjorde ham kun endnu mørkere og bitrere, end han var. Der kom tilsidt hele Dage og Nætter, i hvilke man slet ikke saa ham hjemme.

Endnu havde hun dog ikke erfaret det Bæreste; men heller ikke dette skulde udeblive.

(Forts.)

Fodtvætningen. (Joh. 13, 1—17).

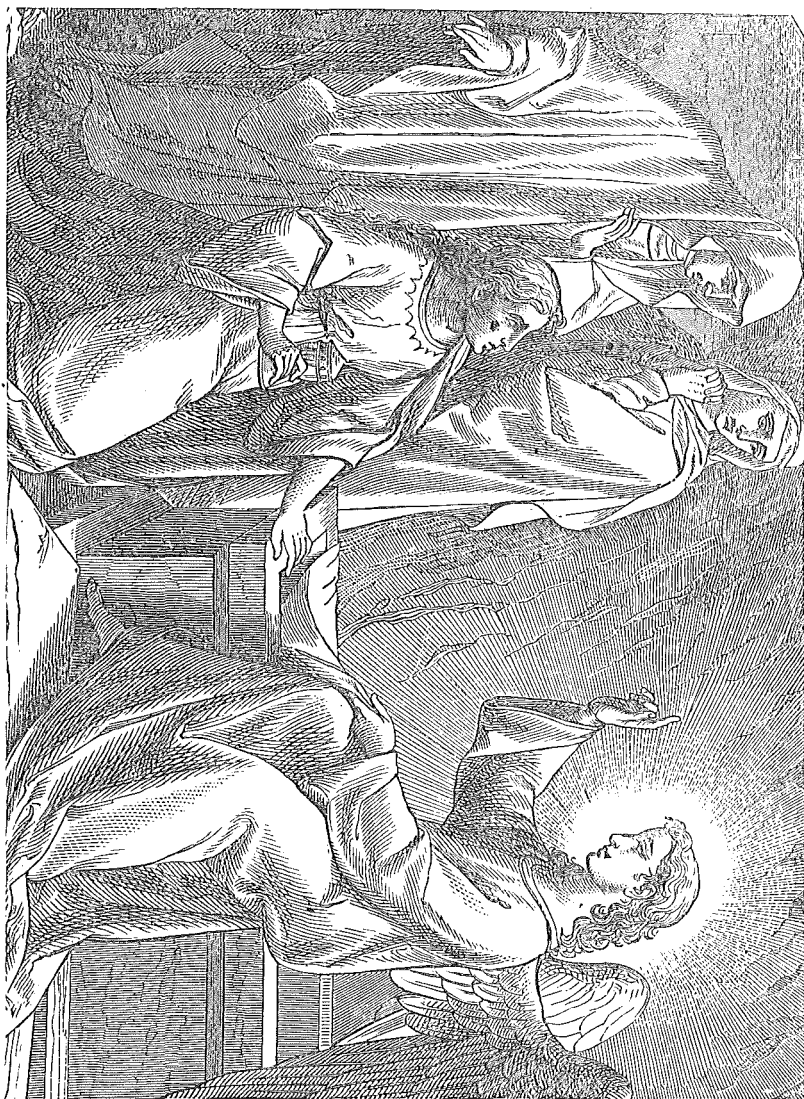

Se, medens lønlig Disciplen sig glæder,
 Blusker af Selvtillid, Ære og Mod,
 Herren sig reiser og ydmyg fremtræder,
 Bøier sig ned for at to deres Fod.
 Undres du, Peder? Ja undres kun Alle!
 Stor er hans Gjerning og stort hvert et Ord.
 Han, som I Herre og Mester mon kalde,
 Vandrer hos Eder som Tjener paa Jord.

Viger, I stolte, hovmodige Drømme!
 Ydmygt mit Hjerter til Frelseren ser;
 Nu har jeg lært, hvad for mig sig kan somme,
 Storre end Herren ei Tjeneren er.
 Ja, jeg vil tjene min Broder med Glæde,
 Kærlig af Hjerter og ydmyg af Aand,
 Stille i Mesterens Spor jeg vil træde, —
 Naak, o min Jesu, mig dertil din Haand!

Linn.

Jesu Opstandelse.

For at tjene Herren selv i Døden
 Vandred Kvinderne til Kristi Grav.
 Da var Gravens Dække væltet af,
 Dg derinde skinned Morgenrøden.

Dg i Graven stued de en anden
 Guds Herold med Englekaabe smykket,
 Dg han sagde : "Næver ingen Frygt !
 Jesus, Eders Mester, er opstanden."

O, hvor rig var Paasstemorgens Glæde,
 Dg hvor gysden denne Gravens Braa !
 Det var Ewighedens Lys, der laa
 Første Gang paa noget Dødningslæde.

Guds Enbaarne mon' fra Graven stige
 I et taaredugget Morgengry ;
 Da formæled Himlen sig paany
 Med det længselsfulde Jorderige.

Øblet eller Dollaren:

(Jubfend.)

En Fader bragte engang sine Børn nogle deilige Øbler. For at prøve sin lille Ole tog han en smuk Sølvdollar op af Lommen og holdt denne i en Haand og et Øble i den anden og bød ham vælge mellem disse to. Nu kan du vel tænke, hvilken Kamp der opstod hos ham. Han saa snart paa Øblet, snart paa Dollaren. Ja, der var en hel Dollars, og tog han den, saa blev han rigere end nogen af sine Sødstende! Og saa var den da saa pen og blank ogsaa! Men da saa han paa Øblet igjen. Der laa det saa rødt og pent. O, hvor det maatte være sødt! De andre Børn havde allerede faaet et og spiste nu af Hjertens Lyst. Han saa alt dette med et Blik, og nu kunde du se, han var i Begreb med at gjøre Valget. Han kastede et flygtigt Blik paa Dollaren, og saa — greb han Øblet.

“Hvilken Tøsse”, siger du; “jeg vilde have valgt Dollaren.” Men ved du, at der er mange, endog af de Fornuftigste, der vælge ligesaa daarligt som Ole, for ligesom han at tilfredsstille en daarlig Lyst?

Vi maa Alle vælge mellem to forskjellige Ting, som tilbydes os. Djævelen og Verden tilbyder os for det Første Moro. O, hvor megen Moro den lover os, bare vi vil glemme Gud! Saaledes er de altid tilstede og hvisker til os at, det ikke er saa farligt, om vi gjøre Noget, som ikke er saa ganske rigtigt: “Du behøver ikke at lyde Far og Mor bestandigt; du behøver ikke altid at være god mod Legekammeraterne, — de kan passe sig selv; faar du Lyst til et Øble, naar du gaar forbi Naboens Have, saa tag bare nogle, det er da ikke Tyveri, eller, det er da vel bedre at spise Øbler end tænke paa det syvende Bud; kan du undgaa Straf ved at fordreie Sandheden, hvilken Tøsse ikke hellere gjøre det end lide Straffen. Kort, man maa ikke bryde sig formeget om Andre eller om noget Bud; thi da vilde det ikke blive nogen Moro at leve!”

Men du, som har lært Katekismen, ved, hvordan det vil gaa dem, som følge dette Raad. De skal nok tilsidst ogsaa her i Livet føle Straffen. Der er endog midt i Moroen Noget i

Hjertet, der gjør dem urolige. Der er noget Bittert i alt det Gode, som Verden byder. Samvittigheden kan ikke saa let beroliges.

Saa kommer vi til, hvad Faderen i Himme-len tilbyder os. Det er Noget, som ikke kan kjøbes med al Verdens Rigdom, Noget, som Guds egen Søn med sit Blod maatte forhverve os — Saligheden. Han fordrer blot, at vi vil tage imod det og blive hans Børn. Nu gjør ikke Guds Børn slige Gjerninger, som ovenfor ere nævnte. Men de ere Fader og Moder; de ere hærlige mod Næsten; de føre ingen grov utugtig Tale, de sige altid Sandhed, selv om det vilde paaføre dem Lidelse. Det hænder derfor rigtig ofte, at de, der ved Guds Naade have valgt denne gode Del, blive spottede og forfulgte af de Andre, og det synes at gaa dem ret ilde i Verden. Josef, som havde været en lydlig, gudfrygtig Søn, bliver solgt som Slave til Hedninger og maatte forlade sin kjære Fader, skjønt Gud i det fjerde Bud lover de lydige Børn, at det skal gaa dem vel. Men se, hvordan det gik Josef tilsidst. Det, der syntes at blive til hans allerstørste Skade, bliver til det allerstørste Gode. Det bliver hans Faders og Brødres Bøst. Naar Enden er god, saa er Alting godt, siger Ordspøget; det kan man ogsaa sige her; thi hvem kan onske sig en herligere Ende paa al Moie og Strid end at arve Saligheden? Og selv i den største Kamp, og i det største Mørke er der en Lysstraale, som gjennemtraanger Mørket og trøster os; det er dette Haab om Seiren og om den evige Glæde i Himme-len.

De skulle nok erfare Sandheden af Apostelens Ord: “Gudfrygtighed er nyttig til alle Ting, da den har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkommende.” (1 Tim. 4, 8.)

Hvad vil saa du vælge, kjære Læser? Vil du være tilfreds med Gud, eller vil du kanske jage efter noget Bedre, Noget, der smager sødere for dit Kjød?

Husk dog paa, hvad Salomon siger: “Herrens Forbandelse er i den Ugudeliges Hus; men han skal velsigne de Retfærdiges Boliger.” (Ordsp. 3, 33.)

L. D. L.

Breve til Andres

af M. Claudius.

I.

Du vilde gjerne have Mere at vide om vor Herre Kristus. — Hvem vilde ikke det, Andres!

Men jeg er ikke den Rette at henvende sig til. Jeg er ingen Ven af nye Meninger, men holder fast ved Ordet. Jeg hader af ganske Hjerte dette Hovedbrud i Religionens Hemmeligheder; jeg tænker nemlig, at de netop derfor er Hemmeligheder, for at vi ikke skal kjende dem, for det er Tid.

Siden vi ikke selv kan se ham, saa maa vi tro dem, der har seet ham, Andres! Der er ikke Andet at gjøre, synes jeg.

Hvad der staar om ham i Bibelen, alle de herlige Udsagn og Fortællinger, er rigtignok ikke ham selv, men kun Vidnesbyrd om ham, kun de smaa Kløfter paa Jpperstepræstens Livskjortel; men det er dog det Bedste, vi har paa Jorden, og Noget, der virkelig glæder og trøster En, naar man der faar at høre og se, at Mennesket endnu kan blive noget Andet og Bedre, end han selv raader for.

Jeg har mere end een Gang læst, hvad der staar om ham i Bibelen, og jeg tager det, ganske som det staar der, uden at tage fra eller lægge til. Vil du altsaa have, at jeg skal skrive og tale derom, saagodt jeg formaar, saa vil jeg hjertensgjærne! Jeg ved ikke Noget, der er mig kjærere og glædeligere, end hvad der angaar Hjælp og Redning, og den, der har det anderledes, maa aldrig selv have været i Nød, eller seet Andre i Nød. En Kvinde, der har fundet sin tabte Mærk igjen, kalder jo paa sine Veninder og Naboersker og, siger: "Glæd Jer med mig, jeg har fundet den Mærk igjen, som jeg havde tabt." Og hvad er det for en Nød, som Pengen kan hjælpe En ud af!

Huffer du endnu vor første Seilads, da vi prøvede den nye Baad, og jeg faldt overbord midt ude paa Vandet? — Jeg havde allerede opgivet Alt, og tænkte kun paa, hvordan Døden vilde smage mig, og hvad min stakkels Moder vilde sige; da saa jeg din udstrakte Arm komme mig imøde, og jeg greb fat! og jeg ser den endnu bestandig, Andres, naar jeg blot af en Hændelse læser dit Navn, eller lidt blot, naar

jeg træffer paa et stort A. Jgrunden var din Hjælp kun foreløbig; hvad Vandet dengang uden din Hjælp havde gjort, det vil jo nu de andre Elementer gjøre endnu, og du vil ikke kunne redde mig. Men jeg kan dog aldrig glemme den Arm! og jeg tror, at den har en vigtig Finger med i Spillet i vort inderlige Venstabskab. Det er nu engang ikke anderledes med os her i Verden: Nøden lærer at bede, og Hjælp og Redning glæder os!

Og saa en Redningsmand fra al Nød og alt Ondt! En Freløser fra det Døde! Og saa en Hjælper, saadan som Bibelen fremstiller den Herre Kristus, der gif omkring og gjorde godt og ikke selv havde det, hvortil han kunde helde sit Hoved; han, for hvis Mafyn de Lamme gif, de Spedalske blev rene, de Døve hørte, de Døde opstod og Evangeliet blev prædikaet for de Fattige; han, som Bind og Hav adlyder, og som lod de smaa Børn komme til sig og tog dem i Favn og velsignede dem; han, som var hos Gud og var Gud, og vel kunde have havt Glæde, men tænkte dog paa de Glendige i Fængenskab og kom forklædt i Glendigheds Dragt til dem, forat gjøre dem frie med sit Blod; han, som ikke regnede nogen Møie og Forsvædelse, men var taalmodig til Døden paa Korsset, forat han kunde fuldende sit Værk, — han, som kom til Verden, forat gjøre Verden salig, og dog blev pint og plaget herne og gif ud af Verden igjen med en Tornekrone! —

Andres! har du nogenstinde hørt noget Lignende? synker dine Hænder ikke i Skjodet paa dig? Det er rigtignok en Hemmelighed, og vi kan ikke begribe det; men den Sag kommer fra Gud i Himlen, den bærer Himlens Segl og drypper af Guds Barmhjertighed . . . .

Man kunde gjerne lade sig brændemærke og radbrække so: den blotte Tanke derom, og den, som det kan falde ind at spotte og le, han maa være fornytt. Den, der har Hjertet paa det rette Sted, han ligger i Støvet og jubler og tilbeder.

Skriv og tal altsaa til mig, hvordan og hvad du vil, min egen skjære Andres, jeg skal ikke blive dig Svar skyldig.

Din o. s. v.

II.

Du spørger, hvilke Fortællinger jeg synes er de herligste?

Alle, Andres, alle! . . . ethvert Ord, der er udgaaet af hans Mund, enhver Bevægelse af hans Haand . . . hans Skremler er mig hellige. Og hvem kan saa falde paa at synes enten det Ene eller det Andet?

Naar han siger: "Fred være med Jer!" saa har vi nok at gøre hele vort Liv igjennem dermed, og vi vil sagtens først i Himlen lære at forstaa hvad det ene Ord "F r e d" betyder i hans Mund.

Andres, du maa tro, at Alt, hvad der an-gaar ham, og hvad han har sagt og gjort, har en dyb Mening og Betydning; og at vi er for smaa til at domme om det Herlige i Fortæl-lingerne.

De gjør dog imidlertid et forskjelligt Ind-tryk paa vort Hjerte, som de staar der; og saa maa jeg sige, at det glæder mig mest, hvor han taler om det evige Liv og om en Trøst, han vil sende; hvor han aabner de Blindes Øine; hvor han elsker Sine til Enden, og holder Næbber med dem, og hvor han træder Døden og Djævelen under Fødder.

Tænk engang, Andres, hvis Djævelen, der er saa nægtilig og kun har sin Glæde af at plage og odelægge Alt rundt omkring sig, tænk, hvis han havde frie Hænder og ikke havde No-gen over sig; hvad vilde der saa blive af Ver-den og os stakkels Menneſter? Maa det saa ikke glæde En, naar man ser, at han har fundet sin Overmand, der hjælp og helbredte og frelste alle dem, der kom til ham, og hvis Barmhjertighed der ikke er Ende paa? — Og Døden! den er dog frygtelig, Andres, selv Dr-men krummer sig i Støvet for den, den tager jo Alt fra os. Naar du nu ser, at vor Herre Kristus opvækker den Døde i Nain, da de bar ham til Graven, og ligeledes i Bethanien En, der havde ligget fire Dage i Graven osv.; naar du nu hører ham tale om Fredens Bo-liger, hvor vi skal gjenſe vor Anſelms, og hvor de gode og fromme Folk skal samles fra alle Tider og af alle Folkeslag; naar du nu hører ham sige, at den, der tror paa ham, skal ikke dø, selv om han dør; — glæder det dig saa ikke, Andres? og onſter du ikke af dit gamle Hjerte at tro paa ham? — Men "Troen er ikke Hver-mands Sag," og den staar ikke paa Vinde for os, Andres! Selv Apostlene, der var om ham og havde ſet og hørt ham, ſagde til Her-ren: "Førg os Troen!" — Jeg ſer af den

kanauaiſke Kvindes og Andres Exempel, at man kan vide meget lidt og dog have en ſtor Tro; og derimod af Farisæernes Exempel, at man kan vide meget, og dog ikke tro. Kristus ſagde til Farisæerne: "Hvordan kan I tro, der tager Ere af hverandre?" og Paulus taler om "Folk med forſtyrret Sind, der er udgytne til Troen" osv.

Derfor betragter jeg noie de Fortællinger, hvori der er Tale om Troen, og lægger ved de Troendes Sindelag Mærke til, ikke blot, hvad jeg har nødigt at vide mere, ſor at kunne tro; men derimod, hvad jeg maa glemme og ſlaa af Tanferne og ſtille mig af med, ſor at Troen ret maa fæſte Rod i mig. Din osv.

Opløsning

paa Gaaden i No. 2:

B u d ſ t a b.

Rigtig opløst af S., Norway Lake, Minn.; A. M., Christiana, Dane Co., Wis.; A. M., Coonvalley, Wis.; J. C. J., North Fork, Minn.; G. P. C., Norway, Ill.; S. B. D., White Bear Centre, Minn.; N. M. B., Jordan, Wis., og J. D. W., Granby, Minn.

G a a d e.

Hvis ad det F ø r ſ t e du op vil gaa,
Det A n d e t du helſt maa have paa.
Det T r e d i e Bonden om Somren ſvinger.
Det H e l e Landet Oplysning bringer.

Til Børnenes Jubeloffer

modtaget:

J ſ t l i g e D i ſ t r i k t: Ved Lærer S. C. Degaard fra Skolebørn i Bennett Valley, Wis., \$1.88.

Ved Pastor A. Anderson, Muskegon, Mich., fra Anton Holte, Louis Edward og Pilla Mathilde Riis og Johan Martin Olsen, hver 50 Cts. og fra Karl Ludvig og Oskar Marius Olsen, hver 25 Cts., tilſ. \$2.50.

Fra J o w a D i ſ t r i k t er indſendt til Kaſſereren L. Neque: Fra Syber og Kathrine Neque, Spring Grove, hver \$2.00 \$4.00

" Peter, Wilhelm, Sarah, Gerhard, Lars og Otto Neque, do., hver \$1.00 6.00

Til Australianiſtationen

er indſendt til Kaſſereren Stensland Offer af Søndagsſkolebørn i La Croſſe \$16.04.

La Croſſe den 26de Marts 1881.

J. B. Frich.